

РОЗДІЛ 1

Як так пережила третій день-без-Крістіана і свій перший робочий день. Добре було бодай на певний період забутись. Час летів: нові обличчя, робота, містер Джек Гайд. Містер Джек Гайд... Ось він, прихилившись до мого столу, всміхається, в блакитних очах танцюють іскорки.

— Добра робота, Ано. Думаю, ми з тобою чудово спрацюємося.

Не без певного зусилля я розтягну губи в подобі усмішки.

— Я піду, якщо ви не заперечуєте, — бурмочу я.

— Звичайно, йди, вже пів на шосту. До завтра.

— Добраніч, Джеку.

— Добраніч, Ано.

Зібравши сумку, натягаю куртку і йду до дверей. Опинившись у вечірній свіжості Сіетла, вдихаю на повні груди. Але повітря все одно не заповнює порожнечі в моїй душі — порожнечі, яку я відчувала від суботнього ранку, болючого нагадування про мою втрату. Похнюплено плентаюся до автобусної зупинки, вступившись у власні черевики, і міркую, як же мені тепер жити без моєї любої Ванди, мого старезного «жука»... чи без «Audi».

І відразу ж перепиняю себе. Ні. Не думай про нього! Звісно, тепер я можу дозволити собі авто — гарне нове авто. Мабуть, він надто вже щедро заплатив мені, і на думку про це в роті стає гірко, але я волюю на то не зважати, просто викинути все з голови. І не думати про нього. А то знову заплачу, от простісінько зараз, посеред вулиці.

У квартирі порожньо. Я сумую за Кейт, яка, мабуть, лежить зараз на пляжі Барбадосу, попиває прохолодний коктейль. Я вмикаю плоский телевізор, щоб звук заповнив вакуум і здавалося, ніби я не сама, проте не слухаю і не дивлюся. Я сідаю і тупо дивлюся в стіну. Нічого не відчуваю, тільки біль. Скільки ще мені це терпіти?

Із заціпеніння мене виводить дзенькіт домофону, і я перелякано здригаюся. Хто це? Трохи вагаюсь, а потім натискаю на кнопку.

— Доставка для міс Стіл.

Голос ледачий, нудний, і мене переповнює розчарування. Внизу, притулившись до вхідних дверей, стоїть хлопчисько з картонною коробкою. Дряпаю свій підпис на квитанції і беру коробку. Вона хоч і велика, але на диво легка. Усередині — два десятки білих троянд і картка.

Вітаю з першим робочим вдень.

Сподіваюся, він минув добре.

І спасибі за планер. Ти дуже уважна.

Тепер він гордо стоїть у мене на письмовому столі.

Крістіан

Я дивлюся на картку, і порожнеча в моїх грудях росте. Не сумніваюся, що все це відіслала його секретарка. Мені дуже боляче думати про це. Роздивляюся троянди — вони розкішні, і у мене не піднімається рука їх викинути. Нічого не вдієш, іду на кухню і шукаю там вазу.

ВИМАЛЬОВУЄТЬСЯ НЕЗМІННА СХЕМА: ПРОБУДЖЕННЯ, робота, сльози, сон. Ну, спроба сну. Крістіан переслідує мене навіть уві сні. Переслідують його сяйливі сірі очі, розгублений погляд, ясна й блискуча чуприна. І музика... так багато музики — тепер я взагалі не можу її чути. Як можу, уникаю її. Я здригаюся навіть від музичних вставок у рекламі.

Про це я не розповідала нікому, навіть мамі чи Рею. У мене бракує сил. І я взагалі нічого не хочу. Зараз я сама на безлюдному острові, на випаленій війною землі, де нічого не росте, де горизонт темний і порожній. Так, я така. На роботі можу спілкуватися зі всіма — й ні з ким конкретно. От і все. Якщо я поговорю з мамою, то зламаюся остаточно — а у мене в душі й так нічого цілого не лишилося.

ЇСТИ НЕ МОЖУ. В СЕРЕДУ В ОБІД ковтнула стаканчик йогурту — перше, що з'їла від п'ятниці. Я існую завдяки капучино і дієтичній колі. Останнім часом виробила в собі звичку до лате

і дієтичної «коли». Отак і тримаюся на кофеїні, але від цього мене не полишає нервово збудження.

Джек часто підходить до мене, набридає, ставить питання про моє особисте життя. І що йому треба? Я прагну бути ввічливою, але близько його не підпускаю.

Я сиджу за комп'ютером, проглядаю пошту Джека і радію, що ця тупа робота відволікає мене від проблем. Пищить моя пошта, я швидко дивлюся, від кого лист.

Що за новина! Лист від Крістіана. Ні, тільки цього мені бракує! Нащо сюди писати?

Від: Крістіана Грея

Тема: Завтра

Дата: 8 червня 2011, 14:05

Кому: Анастасії Стіл

Люба Анастасіє,

Пробач, що пишу тобі на роботу. Сподіваюся, що я не дуже тобі набридаю. Чи отримала ти мої квіти?

Знаю, що завтра відкривається галерея, буде вернісаж твого приятеля. Їхати туди далеко, а на покупку авто у тебе, напевно, не було часу. Буду щасливий відвезти тебе туди — якщо ти захочеш.

Дай мені знати.

Крістіан Грей

Генеральний директор холдингу «Грей ентерпрайзес»

У мене на очах закипають сльози. Я схоплююся, галопом біжу в туалет і ховаюся в кабінку. Хосе! Я зовсім забула, адже обіцяла приїхати на його вернісаж. І Крістіан має рацію: як я туди доберуся?

Я притуляю долоню до гарячого лоба. Чому Хосе мені не зателефонував? І взагалі, чому ніхто не телефонує мені? У сум'ятті відчуттів я навіть не помічала, що у мене мовчить мобільник.

А щоб тобі! Оце дурепа! У мене, як і раніше, ввімкнута переадресація дзвінків на смартфон «BlackBerry», забутий у Крістіана. Весь цей час Грей отримував адресовані мені дзвінки — зрозуміло, якщо тільки не викинув смартфон. А як він дізнався мій мейл?

Втім, він знає навіть розмір мого взуття, тож здобути адресу електронної пошти для нього не проблема.

Чи зможу я зустрітися з ним знову? Чи витримаю? Чи хочу його бачити? Я заплющую очі і закидаю голову, охоплена гарячою хвилею млості. Звичайно, хочу.

Мабуть, скажу, що вже передумала. Ні, ні, ні, я не можу бути з людиною, яка полюбляє завдавати мені болю, з тим, хто не може мене любити.

Болісні спогади спалахують в моїй свідомості: ванна, сильні, ласкаві руки, поцілунки, його гумор і його хвилюючий сексуальний погляд. Я сумую без нього. П'ять днів, п'ять нестерпних днів тривали вічність. Я засинала в сльозах, шкодувала, що зустріла його, і хотіла, щоб він став іншим, зміг стати іншим, щоб ми могли бути разом. Скільки ще мені страждати від цього жахливого почуття? Я живу наче в пеклі.

Я обхоплюю плечі руками, міцно-міцно, немов боюся, що ось-ось розсиплюся на шматочки. Я сумую без нього. Сумую. Я люблю його. Ось так, люблю, і все.

Анастасіє Стіл, ти зараз на роботі!.. Мені треба бути сильною, але я хочу поїхати на вернісаж Хосе, а мазохістка, що ховається в глибині моєї душі, хоче ще й зустрічі з Крістіаном. Я набираю повні груди повітря, видихаю його і йду до свого столу.

Від: Анастасії Стіл

Тема: Завтра

Дата: 8 червня 2011, 14:25

Кому: Крістіану Грею

Привіт, Крістіане,

Спасибі за квіти, вони чарівні.

Так, мені б хотілося поїхати.

Дякую.

Анастасія Стіл

Асистентка Джека Гайда, редактора, СІП

Перевіряю свій мобільник — авжеж, була переадресація. Джек пішов на переговори, і я швиденько телефоную Хосе.

— Привіт, Хосе. Це Ана.

— Привіт, заблудо! — в його голосі стільки тепла, що мені знову хочеться плакати.

— Я не можу довго розмовляти. О котрій починається вернісаж?

— То ти все-таки приїдеш? — у його голосі бринить радість.

— Так, звичайно, — уявляю його обличчя, його широку усмішку і вперше за п'ять днів щиро всміхаюся.

— О сьомій тридцять.

— Тоді до зустрічі. Бувай, Хосе.

— Бувай, Ано.

Від: Крістіана Грея

Тема: Завтра

Дата: 8 червня 2011, 14:27

Кому: Анастасії Стіл

Люба Анастасіє,

О котрій мені заїхати по тебе?

Крістіан Грей

Генеральний директор холдингу «Грей ентерпрайзес»

Від: Анастасії Стіл

Тема: Завтра

Дата: 8 червня 2011, 14:32

Кому: Крістіану Грею

У Хосе вернісаж починається о 19:30. Як ти гадаєш, коли тобі краще заїхати?

Анастасія Стіл

Асистентка Джека Гайда, редактора, СІП

Від: Крістіана Грея

Тема: Завтра

Дата: 8 червня 2011, 14:34

Кому: Анастасії Стіл

Люба Анастасіє,

До Портленда досить далеко. Я заїду за тобою о 17:45.

Чекаю на зустріч.

Крістіан Грей

Генеральний директор холдингу «Грей ентерпрайзес»

Від: Анастасії Стіл

Тема: Завтра

Дата: 8 червня 2011, 14:38

Кому: Крістіану Грею

Тоді до зустрічі.

Анастасія Стіл

Асистентка Джека Гайда, редактора, СІП

Господи, я скоро побачу Крістіана! Вперше за п'ять днів мій настрій поліпшується. Я дозволяю собі відкрито думати про нього.

Чи сумував він за мною? Либонь, не так, як я за ним. А, може, він знайшов собі нову слухняну іграшку? Думка настільки нестерпна, що я одразу ж відганяю її. Дивлюся на пошту, яку потрібно негайно розсортувати, і намагаюся викинути Крістіана з голови.

Цього вечора я кручусь у ліжку, намагаючись заснути, і вперше за декілька днів не плачу.

Переді мною виникає спотворене болем обличчя Крістіана — це було тієї миті, коли я йшла від нього. Я згадую, що він не хотів мене відпускати, і це дивно. Навіщо мені було залишатися, як усе зайшло в безвихідь? Кожному з нас заважало своє: я боялася болю, а він... чого він боявся? Любові?

Я перевертаюся на бік і обіймаю подушку. Моя душа сповне на журбою. Він гадає, що не заслуговує любові. Чому? Може, причина криється в його дитинстві? У його матері, яка була повією? Такі думки мордують мене, аж я поринаю в неспокійний сон.

ДЕНЬ ТЯГНЕТЬСЯ І ТЯГНЕТЬСЯ, а Джек надзвичайно уважний до мене. Я підозрюю, що вся справа в сукні Кейт сливового кольору і чорних черевичках на високих підборах, які я поцупила з її шафи, але про це я стараюся не думати. З першої ж платні обов'язково куплю собі щось пристойне. Сукня висить на мені, але я вдаю, ніби так задумано.

Нарешті на годиннику п'ята тридцять. Серце сказано б'ється. Вдягаю піджак і беру сумочку. Зараз я побачу його!

— На побачення зібралася? — питає Джек, проходячи повз мій стіл до виходу.

— Так. Ні... не зовсім.

Він піднімає брову. На його обличчі зацікавленість.

— Бойфренд?

Я червонію від збентеження.

— Ні, просто друг. Колишній хлопець.

— Ано, давай завтра після роботи підемо кудись. Ти гарно відпрацювала перший тиждень. Треба відсвяткувати.

Джек усміхається, і його обличчя на мить набуває незнайомого виразу. Мені стає трохи ніяково.

Суне руки в кишені й виходить. Я похмуро дивлюся йому в спину. Чи пристойно випивати з босом?

Я хитаю головою. Спершу мені належить пережити вечір з Крістіаном Греєм. Чи вдасться мені це?

Забігаю в туалет, зупиняюся перед великим дзеркалом, довго і прискіпливо дивлюся на своє обличчя. Воно, як завжди, бліде; під великими очима темні кола. Словом, вигляд заморожений і переляканий. Ох, шкода, що я не вмію користуватися косметикою! Я підфарбовую вії, підводжу очі і поплескую себе по щоках, щоб вони хоч трохи порожевіли. Розчісую і укладаю коси, щоб вони гарно лежали на спині. Переводжу дух. Що ж, тепер наче все гаразд.

Тривога наростає, та все ж з вестибюлю я виходжу усміхнена, махаю рукою Клер, що сидить у приймальні. Здається, ми з нею подружимося. Біля виходу Джек розмовляє з Елізабет. З широкою усмішкою він поспішає відчинити мені двері.

— Тільки після тебе, Ано, — каже він.

— Спасибі, — збентежено усміхаюся я.

Біля тротуару на мене чекає Тейлор. Він відчиняє задні дверцята автомобіля. Я нерішуче озираюся на Джека, що вийшов услід; мій бос тривожно зиркає на «Audi SUV».

Я підходжу і сідаю на задне сидіння. А там сидить він, Крістіан Грей, — в сірому костюмі, без краватки, і в білій сорочці. Сірі очі сяють.

У мене вмить пересихає в роті. Він має приголомшливий вигляд, ось тільки чомусь сушить, дивлячись на мене. Чому?

— Коли ти їла востаннє? — сердито питає він, коли Тейлор зачинає за мною дверцята.

Ну і ну!

— Привіт, Крістіане. Я теж рада тебе бачити.

— Не забувай мені баки. Відповідай, — в його очах спа- лахує гнів.

Гад!

— Ну, вдень я з'їла йогурт. О, так, ще банан.

— Коли ти востаннє їла нормально? — суворо питає він.

Тейлор сідає за кермо, і «Audi» вливається в потік автомобілів.

Я дивлюся у вікно. Джек махає мені, хоча не знаю, як він бачить мене крізь темне скло. Я махаю у відповідь.

— Хто це? — похмуро питає Крістіан.

— Мій бос, — я дивлюся краєчком ока на гарного чоловіка, що сидить поряд зі мною. Його губи щільно стиснуті.

— Я слухаю! Твоя остання нормальна їжа?

— Крістіане, це тебе не стосується, їй-богу, — кажу я, й мое тіло сповнюється хоробрістю.

— Мене стосується все, що ти робиш. Відповідай.

Та що ж таке! Я закрочую очі від обурення, а Крістіан сердито мружить. І вперше за багато днів мені раптом стає смішно. Я щосили прагну погамувати сміх, що загрожує вирватися назовні. Обличчя Крістіана лагідніше, і тінь усмішки лягає на його уста.

— Ну? — наполягає він, вже м'якше.

— Минулої п'ятниці, пасту, — пошепки відповідаю я.

Він заплющує очі. По його обличчю пробігає тінь гніву і, мабуть, жалю.

— Зрозуміло, — каже він безпристрасно. — Ти, здається, схудла на декілька фунтів. Їж, будь ласка, Анастасіє.

Я опускаю очі і роздивляюся свої зчеплені пальці. Чому поряд з ним я завжди відчуваю себе дурною недолугою дитиною?

Він дивиться на мене.

— Як справи? — м'яко питає.

Ну, взагалі-то, жахливо. Я ковтаю грудку в горлі.

— Якщо скажу, що все добре, то збрешу.

Він зітхає.

— От і в мене теж, — каже він і стискає мою руку. — Я сумував без тебе.

Ой, ні! Я відчуваю тепло його пальців.

— Крістіане, я...

— Ано, будь ласка, нам треба поговорити.

Зараз я заплачу. Ні!

— Крістіане, я... не треба... я так багато плакала, — шепочу я, намагаючись упоратися з емоціями.